

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Inquiritur quonam modo se Galli sub prima Regum dynastia gesserint circa depositions Episcoporum. Canones Sardicenses tum recepti erant in Gallia. Synodus itaque provinciæ deponebat Episcopos. In ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

tur ex canonibus Africanis, & ex Novella constitutione Valentini tertij.

IV. Idem probatur ex Iustiniano; qui præterea iudicium appellationis Principi reservavit. quod Gregorius magnus approbavit.

V. Reges nostri dabant iudices Episcopis. Id vero non displicuit Summis Pontificibus.

VI. Salonus itaque & Sagittarius Romanum Episcopum appellavit juxta Concilium Sardicense. Attamen regno egredi non sunt ausi absque permisso Principis. Ex quo loco colligitur vetustas hujus juris regij. Redditi sunt Ecclesiis suis à Ioanne tertio.

VII. Sed iidem iterum accusati, rursus dejecti sunt. alij vero in eorum locis ordinati. Unde colligitur sententias synodorum mitti solitas in executionem absque auctoritate Papa.

VIII. Probatur exemplo Saffaraci Episcopi Parisiensis.

IX. Item exemplo Egidij Remensis Archiepiscopi. Magni præterea momenti est exemplum illud ad probandam auctoritatem regiam.

X. Probatur etiam exemplo Desiderij Viennensis Archiepiscopi.

XI. Tum etiam Didonis & quorundam aliorum Episcoporum sub Theodorico Rege damnatorum.

XII. Gregorius magnus vicariatuum suum concessit Virgilio Episcopo Arelatensi, edito ut ille causas Episcoporum iudicaret congregatis duodecim Episcopis. Sed difficiles questiones ad sedem apostolicam referri iussit. Episcopi Arelatenses, tamesi Vicarij essent sedis apostolica, nullam synodum congregarunt, si Arelatenses excipias.

XIII. Gregorius magnus nihil aliud optat quam ut Legatus apostolica sedis adit in synodo que propter Episcopi peccata fuerit congregata; adeoque non cogitabat de evocandis Romam Episcopis, ut prima illic de crimine eorum cognitio haberetur. Mittere tamen Legatum non vult absque postulatione Principis.

XIV. Tum missa Romam legatio à Principe, Legatum in Gallias à Gregorio mitti postulavit: quem Pontifex pollicens est brevi missurum. Verum oborta tunc bella in regno obstiterunt ne Legatus ille mitteretur.

XV. Chariberus Rex in irrum misit sententiam depositionis à Leontio Burdegalensi Archiepiscopo latam adversus Emerium Episcopum Santonensem.

I. **I**NSPICIENDUM itaque nunc est quænam fuerit Ecclesiæ Gallicanæ praxis in peragendis judiciis canonicis Episcoporum sub prima Regum nostrorum dynastia. Argumento sequentia erunt canones Sardicenses in usu tum fuisse apud Gallos. Synodus itaque provinciæ deiciebat Episcopos. Si verò Pontifex Romanus appellabatur, is retractari causam in provincia jubebat, si ita expedire arbitraretur. Exemplo erit causa Contumeliosi Episcopi Reienensis, quem in plena synodo damnatum Cæsarius Arelatensis episcopatu movit. Missa dein relatio ad Ioannem secundum Pontificem Romanum, qui anno DXXXIV. iudicium illud confirmavit literis datis ad Episcopos Galliæ. Attamen quoniam Contumeliosus provocaverat ad sedem apostolicam, Aga-

petus Papa anno DXXXVI. præcepit causam ejus deintegro examinari à iudicibus delegandis in provincia, juxta canones, Sardicenses nimirum, ut patet ex verbis epistolæ Agapeti ad Cæsarium Episcopum Arelatensem. *Delegaturi enim, inquit, Deo nostro adjuvante sumus examen, ut secundum canonum venerabilium constituta sub consideratione justitiæ omnia que apud fraternitatem tuam de hujusmodi negotio acta gestave sunt, diligentissima investigatione flagitentur.* Infrà: *Melius autem fecerat fraternitas tua si postquam sedis apostolica, appellatione interposita, desideravit examen, circa personam ejus à tempore sententiæ nihil permisisset imminui; ut esset integrum negotium quod interposita provocacione quareretur.* Nam si in executionem mittitur prima sententia, secunda non habet cognitio quod requirat. Ex hac ultima clausula discimus solitos illa tempestate Episcopos Gallicos exequi sententiam depositionis, tamesi ab ea appellatum esset; quamvis aliud obtinere debere censeret Summus Pontifex.

II. Verùm ut melius intelligamus praxim ejus secuti, expendenda sunt acta synodi habitæ adversus Salonium Episcopum Ebrundensem & Sagittarium Vappincensem, prout extant apud Gregorium Turonensem. Accusabantur illi de violentia, homicidio, adulterio, & de gravi quodam facinore adversus Episcopum Tricastinensem. Harum rerum certior factus Guntramnus Rex synodum Lugdunensem convocavit anno DLXVI. in qua Episcopi illi suis sedibus privati sunt à Nicetio Patriarcha, id est, Episcopo Lugdunensi, & ceteris Episcopis illic congregatis. Ij verò cum damnati essent, Regem adeunt, de iniquo iudicio conqueruntur, peruntque licentiam appellandi Papam Romanum. Annuit Princeps, dedique literas dimissionis. Ioannes dein tertius eos sedibus suis restituit, scripta ob eam rem epistola ad Guntramnum Regem. Disertis hæc verbis docet Gregorius Turonensis: *Sibi tradi licentiam, inquit, ut ad Papam urbis Romanæ accedere debeant. Rex verò annuens petitionibus eorum, datis epistolis eos abire permittit. Qui accedentes coram Papa Ioanne, exponunt se nullius rationis existentibus causis dimotos. Ille verò epistolas ad Regem dirigit, in quibus locis suis eosdem restitui jubet. Quod Rex sine mora, castigatis prius illis verbis multis, implevit.*

III. Si quis autem penitus introspicat negotium istud, intelliget primò Regem convocasse synodum ad procurandam Episcoporum punitionem. in quo jus imperatorum renovat. Ius autem illud in eo verfabatur, ut Principi liceret dare iudices ecclesiæ-